

2012

č. 3

Plaváček

Klínová bouda

Klínová bouda. (Krkonoše).

Když starou Klínovku zničil roku 1913 požár, koupili spáleniště bratři Bönschové z Luční boudy a postavili na jeho místě boudu s restaurací a osmdesáti lůžky, která nabízela své služby po celý rok. Kolem roku 1935 měla již 65 lůžek a byla jednou z nejdražších v Krkonoších. Od roku 1926 vedl Klínovku příbuzný rodiny Bönschů Johann Braun. V květnu roku 1945 obsadili boudu českoslovenští vojáci pátrající po zbraních. Na jejich naléhání se Braun přiznal, že ukryl pušku do žumpy. Přesto, že mu vojáci přislíbili beztrestnost, před boudou ho zastřelili a pohřbili. Bouda, největší na enklávě Klínových bud sloužila až do požáru 22. února 1970, pak již nebyla obnovena. Název enklávy i boudě vtiskl klínovitý tvar paseky osídlené již v polovině 17. století.

Pozvánka

Naposledy se před venkovní sezónou sejdem v Přírodovědném klubu na Žižkově ve středu 4. dubna, od 17.00.

Zápis

Sešli jsme se první středu v březnu ve složení: **Bobánek Chigo, Pulec, Yško, Foky, Rud'a, Pegas, Jakub, Bob, Zub, Zbyněk, Loulín, Přemík** a **Pacík**. Omluvil se **Cancidlo** (služebně v Olomouci), **Petr**, (rekreačně v Rakousku), **Zdeněk** (na lyžích v Pondresiněve Švýcarsku) a **Plavec** (byl v Praze, přišel na organizační schůzku 100Y555, ale zapomněl, že je přestupný rok, a tak si chybně zabukoval letenku a odletěl před schůzkou zpět do Kanady).

Chingo vzpomínal na činnost Pětky hned po válce. Připomněli jsme si, jak jeho tatínek zajišťoval malým rozhrkaným nákladářkem oddílovou dopravu a když jsme měli pochybnosti, že by všechny naše věci uvezl tak se **Chingo** ohrazoval, že ten nákladářek vozí balíky karet a ty jsou strašně těžké. A pak jsme vzpomínali na dalšího významného rodiče začátku padesátých let, a to **paní Křížovou**, maminku **Ludvy** a **Pulce**, která byla velmi statná, rázná, ale elegantní paní a která po komunistické konfiskaci jejich veškerého rodinného majetku řídila velký nákladák s kterým nám vozila pramky na nádrží. A vzpomněli jsme jak vlakvedoucí v Bráníku ji dal pokyn: „Milostivá paní, prosím vás, ty pramky složte tady“.

Bobánek referoval o svém archivním studiu časopisu Junák. **Pacík** ho neustále vyzývá, aby zjistil, jestli je jeho vzpomínka na to, že byl **Brat'ka** autorem komiksu o letu raket SSSR (kulaté) a USA (špičaté) na Měsíc (Rusové tam byli první, ale ztroskotali a Američani byli až druhí, ale zachránili je). **Bobánek** prý ještě tak daleko v prohlížení archivních čísel Junáka nedošel. Tak uvidíme. Našel tam ale článek i s fotografií o oslavě 10. výročí založení Páteho oddílu.

Yško nám pak vyprávěl o svém výstupu na Kilimandžáro. Jeho celý zajímavý příspěvek naleznete na dalších stránkách.

Rozcházelí jsme se poměrně brzo, už v 8 hodin. V tu chvíli dorazil **Přemík**. Když jsme se ho ptali proč tak pozdě tak sdělil, že to je proto, že chce mít body za účast. Tak to je odpovědný přístup k oddílovému bodování.

Pulec doporučoval skvělé provedení Verdiho Traviaty ve Státní opeře a sdělil nám, že v Itálii v operách při sborových zpěvech publikum zpívá ssebou. Tak si běžte zazpívat.

100Y555 a neb Příprava 100 letého výročí Pětky

Mahu připravil zajímavý scénář výstavy k oslavám 100 letého výročí Pětky. I když se třeba během přípravy změní, stojí za to ho v Plaváčku zaznamenat. je v něm mnoho historických informací, které pro mnohé z nás jsou jistě nové.

Mahu: Posílám jakysi nastrel libreta (s použitím **Reypova** uvodu a zaveru). Mame ne vice nez 26 panelu, otazka je jak do toho rozdelit 100 let historie, na kazdy panel tak vychazi asi 5 let (jedna generace?).

Tematicke panely jsou zatím: 1 venovane **Bratkovi**, 2 skautingu obecneji, 3 si rezervovala **Dorka** pro divci oddily (budou jiste vyznamnym obohacenim), dale 1 pro uestecky oddil (take kvuli **Bratkovi**?), mozna by meli mit svuj i Pisisvori? Ostatni by meli byt spojeny s behem casu a vyznamnymi historickými a generacnimi prelomy. Musi se na to ale podivat nekolik lidi, kteri pamatuji sirsi obdobi cinnosti, z vasi generace, a potom té mladsi (ja o novějších casech oddilu nic nevím). Format panelu (cca 210 x 70 cm) vychazi z velikosti prostoru, musi se ale vyzkoušet, zda neni moc dlouhy, veslo by se na nej 15-20 fotek. Zatim bych to nerozesilal k obecne diskusi, ale probral spise s blizkyni pametniky (**Dorka, Reyp, Bobanek,** ?). Az bude predsatva jasnejsi, potom sirsi diskuze a podil na priprave pametniky bude zadouci.

Zatim zdravim
Arno (**Mahu**)

Libreto výstavy 100 let 5. oddílu vodních skautů Praha

(Reyp): Smyslem expozice je dokumentovat historii jednoho z nejstarších skautských oddílů v Čechách vůbec a jednoho z mála oddílů fungující od založení v roce 1913 po dnes prakticky bez přerušení, ať už za dob protektorátu, kdy řada jeho členů působila v rámci tzv. Zpravodajské brigády, tak za dobu 50. až 80. let, kdy se oddíl uchýlil pod ochranná křídla ČSTV, nejdéle v rámci TJ Slavoj Praha. Záměrem je nejen dokumentovat bohatou historii oddílu a celého skautského hnutí, ale také jeho současnost a význam pro budoucnost, jako důležité součásti mravní výchovy mládeže a propagace hnutí mezi veřejností.

Začněte shánět všechny možné podklady – fotky, kroniky, časopisy, výstřižky. Kromě již nastartovaných aktivit – např. hledání v knihovně Junáka a v Ústí v arivu, bude nutné oslovit maximum pamětníků, fotografů a těch, o kterých víme, že by něco mohli mít (**Chingo, Plavec, Loulín, Batul, Kačka, Selim, Budul, Harlem, Sandy**, a další). Takže se zkuste poohlédnout po své generaci a shánět co se dá. Ideální by bylo, kdyby to vše bylo naskenované v dobré kvalitě. Čím víc, tím líp. Lepší bude vyřazovat, než zjišťovat co nám chybí.

Místnost v náznaku jako klubovna – stůl a pár stoliček (buď jako v Yachtklubu nebo v Havírně), vlajky (seženou-li se nějaké historické i současné), pádlo nebo kotrč, lano, totem?, figuríny v historických krojích, kroniky, Plaváčky, knihy a příručky nejlépe od **Bratky**, staré Junáky apod. ve vitrínách, kterých nesmí být mnoho, aby nezabraly moc místa. Dále počítač s velkou obrazovkou na promítání fotek a filmů.

Někdy začátkem března bychom se měli sejít a své nápady a návrhy začít sjednocovat. Termín schůzky zatím nevím, ale to se ještě ozvu po 20. únoru, až se vrátím z cest.

Obsahové členění jednotlivých panelů / posterů

Maximálně máme prostor pro 26 panelů (cca 210 x 70 cm) resp. posterů tištěných asi na plátně (lacinější, snadný transport) s max. cca 16–18 fotografiemi (základní velikost 24 x 30, resp. A 4) nebo dokumenty (stránky z kronik, články z Junáka, kresby z Plaváčků), s tituly, krátkými texty a popiskami (název, rok, autor), zejména třeba jednat s fotografy jako **Chingo, Batul, Selim, Luděk, Sandy, Kačka** a další, kteří mají asi nejvíce materiálu.

Obsahové rozdělení sleduje v zásadě chronologii, ovšem v tom případě vychází na jeden panel asi 5 let (táborů), takže některé z nich budou připomenuty pouze omezeně (záleží také na kvalitě fotografií a dokumentů). Nebude proto asi možné zařadit úplně všechny tábory a všechny formy činnosti, ale bude třeba vybrat ty nejzdařilejší a nejlépe dokumentované, především asi vodácké (ty ostatní jen doplňkové). Vlastně by bylo asi nejsprávnější členění panelů podle jednotlivých klubových generací, jejichž příslušníci by se měli na sběru a výběru materiálů také sami podílet.

Zařazeny by ovšem mohly být i některé panely tematické (**Dorka** si např. vzala na starost dívčí oddíly na 3 panely), např.: významná místa táborů jako Staňkov, Seč, putovni Vltava, Runina, softball, cyklistika, jachting, hory (Skočka), městské hry (detektivky,

kultura), atletika, turnaje a závody (plavecké, vodní pólo, stol. tenis, hokej); pro jednotlivá období jsou symbolické také klubovny: Černá věž, Český Yachtclub, Havírna, Torkas; zahraniční cesty jako Jugoslávie, Polsko ...

Nádvoří Sovových mlýnů

Uprostřed by měl být po dobu výstavy vztyčen stožár s ráhmem a gafilí, vlajkami ČR a 5. oddílu a vlajkovou abecedou, jak bývá zvykem na táborech vodních skautů a bývalo obvyklé u skautských kluboven (**Reyp** má vyhlídnutý strom, prý bude hodně vysoký, aby byl vidět z mostu Legií a druhého břehu Vltavy – třeba však dořešit dopravu, opracování, výrobu, instalaci, sehnat vlajkoslávu).

A) Vstup ze schodiště – první podesta 4 panely

Kovová konstrukce schodiště poněkud evokuje palubu nebo kapitánský můstek (třeba by mohlo být trochu ověněno vlajkami), poměrně úzký vstup vpravo na 5 schodů do prvního vstupního prostoru – 1. titulní poster proti schodům s názvem výstavy a fotkami jako poutač viditelný ze schodů, 2. vedlejší s údaji o výstavě (tiráží), 3 + 4 po stranách v chodbě spíše témata všeobecná (je to komunikační prostor), např. různé druhy činností oddílu.

1) Titulní poutač (viditelný ze schodiště) s nějakým výstižným názvem (555 – 5. oddíl vodních skautů Praha, k 100. výročí založení, to asi nestačí ?), 2 velké fotky vodních skautů od Sitenského ze Seče ...

2) Vedlejší panel (viditelný nejlépe při odchodu) s tiráží výstavy (název, údaje o všech zúčastněných, zejména fotografové, spolupráce, poděkování), fotografie Sitenského ...

3 + 4) 2 panely po stranách chodby spíše tematické, náladové, třeba také s fotografiemi **Sitenského**, soustředěné na předválečnou historii oddílu (nebo vodní sporty, stálé tábory, puťáky, jachting, softball ...) nebo něco obecnějšího z prehistorie skautu a junáku ...

(Následuje průchozí chodba s výtahem, kde nejsou žádné volné stěny, jen dveře výtahu, požární schodiště, místnost pro zaměstnance, nelze nic vystavit).

B) Vstupní předsín cca 2 x 3 m 4 panely

Předsín je spojená s hlavní místností a lze ji využít pro 4 úvodní panely výstavy, věnované např. **Braťkovi** a vzniku oddílu a jeho nejstarší historii, vztahy ke skautingu a junáku, způsob organizace a programu, hlavní náplň či zásady činnosti (vodní turistika, jachting, turistika, cyklistika, softball, lyžování, klubovna), úvodní texty a chronologie celé historie oddílu ...

Braťka a vznik oddílu (v souvislosti s Junákem)

5) 2 panely vedle sebe na pravé stěně věnované Braťkovi, jeho osobnosti a činnosti, vzniku oddílu 15.3.1913 a nejstarší historii, vztahy ke skautingu a junáku (**A.B.Svojsík**, Český skaut 1912, Základy junáctví, 1913 březen v parku u Vinohradské vodárny, tábor na Sázavě, propagační tábor, vznik prvních oddílů, 1914 **Braťkova Pětka**, **Foglarova Dvojka**, výlet na Kokořín, tábor v Libčicích (společně s **Devítkou V. Wildmanna**), Stará Rychta, 1915 Všenory,

Braťka a první desetiletí

6) 1916–18 Plešivec u Berouna (**Braťka: Skautská srdce**), Tři orlí pěra, 1917: články JN do Skaut-Junák o moderním malířství; 1918: převrat, články v Junáku; 1919 Planá n.L., **Braťka** neplaceným tajemníkem Junáku; 1920: Jánské pleso-Tatry, hold TGM, 1921: Holná, **Braťka** placeným tajemníkem skautského ústředí, redaktor Junáku; 1922: Slovensko; 1923: poprvé Makarská, oslava 1. desetiletí v Obecním domě (**Svojsík, Šimánek**), (Braťka: Život a sen), 1924: Stříbrné jezero-Slov., lehká atletika, ...).

Braťka jako novinář a spisovatel (?)

Zásady skautské organizace a činnosti (zdůrazněné inovace **Braťky**)

7 + 8) 2 panely proti sobě v levé části prostoru s výkladem organizace oddílu, hlavní náplň či zásady činnosti, základní chronologie oddílu (vznik jednotlivých oddílů a jejich organizační začlenění?)

C) Hlavní výstavní prostor, 5 x 6 m 18 panelů

Prostor je hezký ale opravdu velmi komorní (5 x 6 m), s pěkným výhledem na Vltavu. Hlavní způsob prezentace je 18 panelů či posterů (cca 210 x 70 cm) pravidelně rozmístěných po obvodu na stěnách s přirozenou prohlídkovou trasou zprava doleva.

Nejsouvislejší je J stěna vpravo od vstupu, kde možno umístit vedle sebe 2–5–2 panelů s navazujícími tématy (nejstarší tábory 20. a 30. let, válka, poválečná doba, 50.–60. Léta). S část místnosti je poněkud rozbitá 2 okny, souvislejší je SV roh místnosti se 2–2 panely a Z stěna se 3 závěrečnými panely. V stěna s 2 vysokými okny a krásným výhledem na Vltavu a Novotného mlýny, S stěna má 2 malá okna na Kampu (mezi nimi nejlepší místo pro obrazovku).

Hezká je **Reypova** myšlenka uprostřed místnosti naznačit prostředí klubovny jednoduchými dřevěnými stoličkami, mělo by zde být také několik (2–4) pultových vitrín s memorabiliemi k Braťkovi i oddílu v jeho hlavních obdobích (kroniky a příručky, časopisy Junák, Kormidlo, Plaváčky, vlajky, čepičky, drobnosti – ešus, krapoza, kompas, turban, skautský pásek, mapy, softballové náčiní ...). Kam umístit 2 figuríny ve skautském kroji nevím, leda by seděly na těch stoličkách uprostřed.

Nejvhodnější místo pro umístění obrazovky mezi okny na S stěně (cca 110 cm) na promítání krátkých dokumentárních filmů z minulosti ve smyčce (Na dobrou stopu ?), případně 2 stojany s obrazovkami na filmy resp. prohlížení fotografií podle jednotlivých táborů (to by bylo zábavné, ale kdo to zaplatí?).

STAŇKOV 1925–35

9) 1925: Staňkov–Vlčice, lehká atletika (socha skauta?), Smečka Vlčat (vede **Vlasta**); 1926: Staňkov–Vlčice; 1927: tři tábory na Staňkově, na župních závodech 24.4. vznikl oddílový pokřik; 1930: **Braťka** vedoucí redaktor Skauta–Junáka (Pod napjatými plachtami), spolupráce se **Sitenským**; 1931: Slovanské jamboree v Praze na Střeleckém ostrově, roveří s **Braťkou** na Podkarpatské Rusi (večeře v Rachově), stavba skautské rezervace v Nižboru v údolí Výbrnice (zanikla za války a po válce); 1932: putovní roverů Německo a Rakousko ... klubovna ve Skautském domově na Petřském náměstí.

VODNÍ SKAUTI – Jugoslávie, Staňkov, Vltava, Černá věž

10) 1933: dvacáté výročí, velký STAŇKOV–Vlčice (**Braťka**), zde rozhodnutí o přeměně na vodní skauty, koníčkování do Kácova, putovní Jugoslávie a Maďarsko, Kapitanát ve vodáckém kroji (3.9.33 ohňové štafety) na pražském Hradě (TGM), stavba první pramice, závod pramic napříč Prahou, Vánoce poprvé na Lehrových boudách; 1934: 24.4. sv. Jiří, stavba nových pramiček družin, Otava a Vltava z Písku do Prahy; první Jugoslávie na plachetnici Gospa Poišana (**Braťka: Mořská hvězda**), Staňov–Bobří potok (Vupi), Podkarpatská Rus, Lodní klubovna u Černé věže.

VODNÍ SKAUTI – Jugoslávie, Vltava, Spole, jamboree, Přes 3 jezy

11) 1935: úprava lodní klubovny, výstava rukodělných prací, turnaj v ledním hokeji, účast na turnaji ve stolním tenise, Láhrovy boudy, Vltava (Hluboká–Praha), nová klubovna na Pankráci pro Vlčata, župní turnaj v házené, sbírky pro nezaměstnané, noční hra v okolí Ořechu, část oddílu plachetnicí do Albánie a Řecka, druhá na Staňkově–Bobří potok (**Šourek, Robin**), třetí do Polska na Slovanské jamboree ve Spole, první vlčácká lesní škola v Nižboru, 28.9. závod pramiček vodních skautů, 28.10. vyznamenání od Magistrátu města Prahy za příkladnou činnost, skautský slib, každotýdenní schůzky v klubovně, výlety mužstev i oddílu; 1936: tábor na Spolí (**Braťka**), putovní Lužnice do Prahy; 1937: tábor na Spolí (**Pavelka**), jamboree v Holandsku (Anglie, Paříž), účast na pohřbu **TGM**, 28.9. vodní závody, Nižbor; 1938: Hrabušice–Slovenský Ráj, Pětka vítězí v I. ročníku závodu Přes tři jezy, v rámci X. všesokolského sletu buduje Pětka vzorný skautský tábor na Svojsíkově hradišti na Strahově, smuteční průvod na pohřbu **A.B.Svojsíka**;

ZA OKUPACE – Sečská přehrada, zákaz, odbojová činnost

12) 1939: tábor na ostrově na Sečské přehradě (2 podtábory), závod Přes 3 jezy; 1940: II. tábor na Sečské přehradě, 28.10.40 zákaz a rozpuštění Junáka, v listopadu společná přísaha

odbojové skupiny, zatčení a vyšetřování **Braťky** jako tajemníka Ústředí Junáka, propuštěn až na jaře 1941; 1941: koníčkování do Červenských proudů a zpět, **Braťka** na Pankráci, rozdělení na několik skupin, za války pololetní prázdniny;

1942–1945: Zbojníci, Zpravodajská brigáda (**Ada Karlovský, Bob Klika**, 15 členů 5. oddílu, instruktor **J. Lašťovka**, roty), 1945: 599 členů, podléhalo velení ZB asi 1600 mužů, účast v povstání, vyznamenání Junáka i jednotlivců (viz. **Zd. Jelínek**, XXV. Pražský sborník historický 1992).

POVÁLEČNÁ OBNOVA – tábory na SEČI, VISLA

13) 1945–1948 1945: skautské ústředí ve Školské, pak v Krakovské, pak v Bartolomějské; 5. přístav (5, 6, 7, 8, 9, Vlčata), III. velký tábor na SEČI, mužstva: Ještěrky, Lachtani, Rackové, Medvědi, Ledňáčci, Lišky (v září natáčení Na dobré stopě), získány Tetřeví boudy, nová klubovna pod Velkou skálou v Podolí, oprava německého kutru dvoustěžníku pod Vyšehradem (na Seči, na Visle), 9. ve Vladštejském paláci; 1946: IV. tábor na SEČI a putovní z Chlumu do Prahy, Rožmberk–Třeboň; 1947: V. tábor na SEČI (filmování Na dobré stopě) a putovní Vltava (Lennora–Praha), svět. jamboree.; 1948: Polsko – plavba po Visle (19 lidí, 4 mužstva: Žraloci, Wikingové, Rackové, Jespáci pozn. Plaváček: to asi ne, tyto názvy mužstev vznikly později),

ZÁKAZ A PŘECHOD DO ILEGALITY

14) 2. zákaz 5.12.1948, 22.12.48 rozpuštění Pětky i Dvojky (pravicové vedení), **Braťka** vyhozen z Junáka (na jeho místo svazáci **J. Lapáček a Svatopluk Hauser**), zabavení klubovny svazáky, v listopadu transformace jako kanoistický oddíl Českého Yachtklubu (ČYK), pak Slavoj Vyšehrad, **Braťka** do Ústí n.L., kde založil jachetní oddíl ústecké Chemičky, pražský oddíl vede **Švígo**; skautské procesy (**V. Wahl, J. Nechanský**), emigrace

...

Přechod do ilegality – 1949: vědecká expedice do Liptovské hole – Tomanova dolina (Tábor nad vodopádem, 14 členů), Váh (Liptovský hrádek–Žilina),

PADESÁTÁ LÉTA – YACHTCLUB

15) 1950: putovní z Chlumu do Županovic, Muše Kuše na Nežárce; 1951: Stráž nad Nežárkou; 1952: putovní Lenora–Županovice; 1953: putovní Suchdol–Vltava (?); 1954: putovní Suchdol–Veselí nad Lužnicí; 1955: Slapy –potok Mastník–Větrný mys, Symposion, vydávání Plaváčka (**Pacík**); 1956: rybník Holná–Borový mys; 1957: Souš – Jizerské hory, sýry–sorbonky?, kormidelníci, člunaři, zkoušky Plavčíka, Lodníka, Lodivoda, kodex; 1958: Oprava Skočky a putovní Lužnice–Slapy, Hrazany, zástupce kapitána **Pacík**; 1959: Lipno u Frymburka ; generační zlom

ZLATÁ ŠEDESÁTÁ – Yachtclub, Lipno, Staňkov, Foma, Polsko

-16) 1960: Putovní Vltava–Lipno–Praha (**Mario, Fripi, Plaveček, Bob**); 1961: Dolní Lipovsko na Orlíku; 1962: Skočka a putovní Jizera (Vráž u Písku–Ústí n.L.) a putovní Ohře, přechod ze Slavoj Vyšehrad do Slavoj Praha jako oddíl vodní turistiky (**Švígo, Batul, Michal Basch**), nová klubovna v Havírně; 1963: Staňkov–Kapry (**Budul, Antonek, Zbyněk, Čamča ?**), založena tradice Nižborských táboráků (1.sobota po 2. středě v červenci), stezka odvahy, jeleni, Výstava ve Fomě na Jungmannově nám. k 50. výročí založení oddílu („Postarejte se, aby se vaši chlupci dokázali co nejdříve obejít bez vás“ JN); 1964: Polsko–Mrkwowe vydmy u Sopot (**Skym, Luděk, Hasan, Mahu ?**); 1965: Putovní Lužnice do Prahy, **Braťka** zemřel 14.3.65;

ÚSTECKÝ ODDÍL 1955–1965

17) 1949: **Braťka** do Ústí n.L., kde kolem 1955 založil jachetní oddíl ústecké Chemičky; 1956: Holná; 1957: Souš v Jizerkách; 1958: Slapy; 1959: I. Lipno nad Frymburkem; 1960: II. Lipno; 1961: zimní tábor na Čeřeništi: III. Lipno; 1962: Velká plavba z Vráže – Otava, Vltava, Labe do Ústí; 1963: rybník Hejtmanské písky; 1964: **Braťka** nemocný, klubovna v Klášterní ulici; 1965: v březnu **Braťka** umírá, mluví **Autogen**, Puťák Lužnice–Vltava–Labe ze Suchdola; **Braťka** zemřel 14.3.65 na rakovinu žaludku, jeho žena

Vlasta počátkem roku 1977 v Chabařovicích (odtud se jeho pozůstalost dostala do Ústeckého archivu); 1966: vede **Nizule, Myšák**, odchod do závodní činnosti ...;

ZALOŽEN DÍVČÍ ODDÍL

18) 1964: založen dívčí oddíl Děbenky (**Čámina, H. Illnerová, H. Ledererová**, Vydry, Štíky, Kajky), čtvrtky v Havírně; 1965: Bobří rybník u Žižpach; 1966: Olšina před Černou v Pošumaví, stěhování do zátoky Lipenského jezera, schůzky v Havírně, výlety do Brdských lesů, bruslení ve Stromovce, kulturní akce; 1967: Lužnice ze Suchdola do Bechyně, Skočka, loděnice v Braníku; 1968: Vrátná Dolina v Malé Fatře (**Dád'a, Wendy, Dorka**), skautské košile; 1969: rybník Kancl u Švarcavy, Benešov nad černou, návrat do Slavoje; 1970: putovní Otava od Strakonice, Rejštejn, táboráky v Nižboru; 1971: Tichá dolina v Roháčích (**Dorka, Šlapka, Arna**);

ORLÍK–SOBĚDRAŽ, RUNINA, PIŠIŠVOŘI

19) 1966: Ex Libris, Orlík–Sobědraž; 1967: Runina I. – východní Slovensko; 1968: Svatojánská dolina – Nízké Tatry, obnova skautingu (1968–70), registrace v Junáku, tradice Nižborských táboráků??; 1969: Putovní Sušice – Praha; 1970: Lipno – pravý břeh;

3. zákaz skautu 1970, druhý přechod pod OTTJ (odbor turistiky tělovýchovné jednoty?); 1971: Okluze, Orlík–Sobědraž I.; 1972: Šprůdl – Bečov nad Teplou; 1973: Anabáze, Skočka a putovní Lužnice do Županovoc, oslava 60. výročí oddílu v Semaforu; 1974: Runina II. – východní Slovensko; 1975: Okluze–Orlík–Sobědraž II.; vznik Pišišvorů, 6–10tiletí chlapi;

NORMALIZACE – Drenáž–Novosedly nad Nežárkou, Fučka ...??

20) 1976: Putovní Vltava (Lenora–Praha); 1977: Kyselka – Double; 1978: Vosumec – Vltava (174 km); 1979: Zaseno – Varvažov; 1980: Drenáž – Novosedly nad Nežárkou; 1981: Moskytí – Brod u Stříbra; 1982: Fučka – Brod u Stříbra; 1983: Drenáž–Novosedly nad Nežárkou; 1984: Habřina – Dalešická přehrada; 1985: Moskytí – Brod u Stříbra; 1986: putovní Polsko (Gdaňsk, Puck, Debek, Hel, Gdaňsk); 1987: Fučka II. – Brod u Stříbra; 1988: putovní Slovensko (Medzev, Tisovec); 1989: Vosumec; 1990: Staňkov;

DRUHÁ GENERACE DĚBENEK

21) 1976: Apríl–Jeseníky, rodina Hájkova; 1977: Koloděje nad Lužnicí (vedel Pišišvorů); 1978: U Pirklova mlýna v Novohradských horách, kde také Sluníčka, Vltava; 1979: tábor Galejník (Hron, Dunaj z Bratislavy do budapešti), vede **Blanka, Špigl, Králová, Doleček**; 1980: tábor Laterník, Javornice; 1981: Mouseland, Orlík u Podolského potoka, **Blamka, Očko, Špigl**, 1982: Bobiboza, Slapská přehrada u Častoboře; 1983: putovní Vltava, Otava (**Blanka, Alko, Yško, Jana Příbylová, Kuba Illner, Atyl, Kiko, Míša Vinařová**); 1984: Sázava u Žluté skály; 1985: Slovani, Sázava u Sázavy nad Sázavou; 1986: Hron a Moravský Kras; 1987: Řecko, Holná u Jindr. Hradce; 1988: Čamberk, Štemberk u Mladé Vožice; 1989: Casandre, Dalešická přehrada; 1990: putovní Ohře, Berounka;

SLUNÍČKA 1976–85

22) 1976–85: Sluníčka 6-10 let, **Helena Illnerová, Holinka, Sulika, Efča**, táboráky s rodiči a zpěvem, Petráška, **Bobánek**, chata **Jany Králové** v Jizerkách, Bělásci, Žluťasci, Modrásci, (**Cilka, Doly, Kulinda, Plivník, Atyl, Jakub Illner**, Stříbrné hutě u Tábora; 1977: Přivětice ve Škaredí; 1978: Pirklův mlýn u Pohorské vesnice; 1979: Na větrné hůrce u Skomelna u Radnic; 1980 a 1981: u hájovny Marek u potoka Javornice v Křivoklátských lesích; 1982: rybník Výrovu Kladrubského kláštera; 1983: Louka u Žďáru nad Sázavou; 1985: Javornice III. – nástup nového kapitanátu = **Iva Knappová a Dorka Lábusová**;

Devadesátá léta

23) 1991: Fučka – Klatovy u Stříbra; 1992: Staňkov; 1993: Belada; 1994: ZTV; 1995: Šatlava; 1996: KRZ, Slapy; 1997 Zombíkov – Nežárka – Kramářka; 1998: Hlody, Nežárka – Kramářka; 1999: Děpišda, Nežárka, Jemčina (poprvé společný s Děbenkama); 2000: Nežárka, Kramářka (společně s Děbenkama);

Nové století

24) 2001: Somrákov, Nežárka, Kramářka (společně s Děbenkama); 2002: UPS (králíci–cesta za domovem), Nežárka, Kramářka (společně s Děbenkama); 2003: HBZ, Nežárka, Kramářka (vedle Děbenek); 2004: Diatech, Nežárka, Kramářka (vedle Děbenek); 2005: Nežárka, Kramářka (vedle Děbenek); 2006: Radvanec, Les
Současnost a budoucnost

25) Současnost, světovém jamboree v roce 2011 (**Peli**)

26) panel bude k dispozici pouze v případě, když stěnu nezabere obrazovka
Vernisáž

Předpokládá se, že při příležitosti vernisáže výstavy by se na Kampě sešlo větší množství lidí, členů 5. oddílu a jeho příznivců všech věkových kategorií, od nejstarších „oldskautů“ devadesátiletých až po dnešní děti šestileté. A protože jsme vodní skauti, je pro nás Kampa velmi vhodné místo, na břehu Vltavy a přitom v centru města, kam není problém se dostat ze všech koutů Prahy, ale zároveň mimo hlavní frekvenci dopravy. Hlavní program vernisáže by probíhal venku na nádvoří muzea a na náplavce Vltavy. Předpokládá se i účast médií – České televize, Českého rozhlasu, tisku atd.

Připravil s použitím úvodu a závěru **Rejpa Mahu**.

Poznámka: (**Pacík**) Měla by být zahrnuta i činnost Pětkařů, kteří po roce 1969 emigrovali. Toho by se měl ujmut **Zub**.

Vtipy

Přijde nová učitelka zeměpisu do školy. Má první hodinu, otevře dveře do třídy, postaví se před žáky a začne: "Děti, chtěla bych vám říct..."

Děti začnou po učitelce házet všechno, co jim přijde pod ruku, a křičet, aby vypadla. Celá uplakaná utíká za ředitelem.

Ředitel povídá: "Paní kolegyně, já vás chápu, ale jak to učil Komenský? Děti je třeba nejprve zaujmout a potom začít vykládat látku. Tak se pojd'te podívat."

Ředitel rozkopne dveře do třídy: "Nazdar, hajzlové!"

"Čau, ředitelskej!"

"Dokážete, vy polointeligentní hovada, natáhnout prezervativ na glóbus?"

"Co je to glóbus?"

"Právě to vám teď vysvětlí vaše nová učitelka zeměpisu."

Tatínek se ptá svého osmiletého synka:

"Co bys letos chtěl k narozeninám?"

"Menstruační tampóny."

"Víš ty vůbec, co to je?"

"Nevím, ale v televizi jsem slyšel, že se s tím dá dobře hrát tenis, plavat, jezdit na kole i skákat s padákem."

Dvě kamarádky zemřou a potkají se v nebi. Když už jsou spolu, jedna se vyptává té druhé:

„Jak ty jsi vlastně umřela..?“

„Zmrzla jsem“, odpovídá druhá.

„A bolí to..?“

„... Tak na začátku cítíš nepříjemnou zimu, potom tě začnou bolet prsty a kosti a nakonec začínáš mrznout a usneš na věky...No co ti budu povídat, hrozná smrt.. A co ty, jak jsi zemřela..?“

„No tak ja jsem dostala infarkt.“

„A to jak?“

„Tak to ti teda povím. Myslela jsem si, že mě manžel podvádí, tak jsem se dříve vrátila z práce a našla jsem ho doma spokojeně koukat na televizi. Běžím do garáže, no nenašla jsem

nikoho, tak jdu do prvního poschodí a zase nikdo. Rychle běžím do druhého a taky nikdo. No a jak jsem scházela dolů po schodech z radosti, že mi manžel není nevěrný jsem dostala ten infarkt a umřela jsem..."

Ty jsi ale fakt blbá, kdyby ses koukla do mrazáku, ještě bychom obě byly naživu...!!!"

"Pán sused, vy ste ale včera v noci so ženou riadne vyvádzali Až sa triasol plafón nad nami.."

"No vidíte, takto vznikajú klebety. Včera som napríklad doma vôbec nebol!"

Prostitútka stopuje. Zastaví jej auto, z okna sa vykloní chlap a hovorí: "Čo urobíš za tritisíc?"

"Všetko!"

"Tak sadaj, ideme betónovať!"

Paní učitelka zadal slohovou práci na slova: Náboženství, sex a tajemno. Nejkratší byla práce:

„Bože, jsem těhotná! Ale s kým?“

Odpovědi na zkouškové otázky uchazeče o pracovní místo v Google Inc., který sice získal 0 bodů ze zkoušky, ale přesto byl přijat:

B1. Během které bitvy zemřel Napoleon?

Během té poslední

B2. Kde byla podepsána Deklarace Nezávislosti?

Dole, na poslední stránce

B3. Hlavní příčina rozvodu?

Svatba

B4. Hlavní příčina neúspěchů?

Zkouška

B5. Co jste nikdy neměl ke snídani?

Oběd a večeři

B6. Co vypadá jako půlka jablka?

Druhá půlka

B7. Pokud hodíme červený kámen do modrého moře, jaký bude?

Mokrý

B8. Jak může člověk jít osm dní bez spánku?

Bez problémů, vždyť v noci spí

B9. Pokud budete mít 3 jablka a 4 pomeranče na jedné dlani a 4 jablka a 3

pomeranče na druhé, co budete mít?

Opravdu velké dlaně

B10. 8 zedníků postavili zeď za 10 hodin, kolik času to zabere 4 zedníkům?

Nezabere žádný čas, zeď již byla postavena

B11. Jak můžeme hodit vejce na betonový základ tak, abychom ho nerozbili?

Jakkoliv, vejce v žádném případě nepoškodí betonový základ.

K zamyšlení

Staří Řekové věděli, že si Sokrates velmi váží znalostí. Jednoho dne ho potkal jeden známý a povídá: "Jestlipak víš, Sokrate, co jsem se zrovna dozvěděl o tvém příteli?"

"Počkej chvíli," odpověděl Sokrates. "Než mi cokoli řekneš, rád bych tě podrobil zkoušce. Říká se jí zkouška tří sítí."

"Tří sítí?"

"Přesně tak," pokračoval Sokrates. "Než mi začneš vyprávět o mém příteli, možná bude dobré na chvíli zkusit prosít to, co mi řekneš. První síto se jmenuje Pravda. Máš naprostou jistotu, že to, co mi chceš říct, je pravda?"

"Ne," odpověděl ten člověk, "vlastně jsem to jenom slyšel a..."

"Dobře," řekl Sokrates. "Takže ty opravdu nevíš, jestli je to pravda nebo není."

Teď vyzkoušejme druhé síto, síto se jmenuje Dobro. Chceš mi o mém příteli říct něco dobrého?"

"Ne, naopak..."

"Takže," pokračoval Sokrates, "chceš mi o něm říct něco špatného a nejsi si jist, jestli je to pravda. Ale pořád ještě můžeš zkouškou projít, protože zbývá ještě jedno síto. Jmenuje se Užitečnost. Je mi to co mi chceš o mém příteli říct užitečné?"

"Ne, moc ne."

"Dobrá," uzavřel Sokrates, "to co mi chceš říct není ani pravdivé, ani dobré, a dokonce ani užitečné, tak proč bys mi to měl vyprávět?"

To je důvod, proč byl Sokrates velký filosof a všichni si ho vážili.

Není důležité zúčastnit, ale zvítězit se!

Na Mount Meru

Asi tak ve svých osmi letech, v roce 1953, jsem prožil v kině výstup s Hanzelkou a Zikmundem na Kilimandžáro. Ještě dalších X let jsem toužil je napodobit a vylézt tam taky.

Pak jsem měl jiné preference a tak jsem až v letech devadesátých začal sondovat možnosti, hlavně jestli na to vůbec mám. Po ujištění **Tahuky** a jeho ženy **Jindry** při cestě na Monte d'Oro na Korsice, že se tam vylézt dá, jsem si naplánoval cestovatelskou trojletku, ve které bylo i Kilimandžáro. Nejdříve z pracovních a později i z osobních důvodů jsem to každý rok odložil o další rok. Loni jsem si spočítal, že tam musím jet co nejdříve, nebo to vůbec nebude. Na **Drutexových** kulatinách loni v létě jsem řekl **Jindře**, že se tam vypravím v nejbližším termínu, tj v únoru 2012. **Jindra** poslala výzvu po oddílu. Pár lidí se přihlásilo, pár přáteli se doplnil počet a koncem listopadu jsme už kompletně termín obsadili.

A tak v pátek 3. února 2012 nás třináct nasedlo do letadla via Istanbul a dále Nairobi. Tam jsme se vykulili ve 2:30 místního času (0:30 pražského), před odjezdem do hotelu zaplatili vizum do Keni 20\$, které jsme používali cca 7 hodin. V hotelu jsme už v 7 hodin snídali a v 8 hodin odjízďeli. V 10 hodin jsme si koupili za 50\$ vizum do Tanzanie a po poledni se ubytovali v hotelu v městě Arusha. Odpoledne jsme stačili vyměnit dolary za jejich šilinky, přebalit, udělat u bazénu několik Kilimandžár (to je fakt moc dobré pivo) a po večeri jsme si zabalili na čtyři dny věci do hor.

V neděli ráno v 9 h jsme vyrazili autem k nástupu na aklimatizační výstup na Mt Meru 4.566 m. Cestou jsme ve spřátelené cestovce nafasovali spacáky, my kteří jsme si nevešli vlastní, průvodce po kopcích, bylo jich 9, z cestovky. Začali jsme v pravé poledne při cca 30 °C ve výšce 1.500 m. Ještě jsem si přibalil spacák a 3 litry vody. Procházeli jsme prašnou cestou, jen tak v kraťasech a tryčku mezi zebrami, bůvolů, žirafami. Poslední dvě žirafy jsme potkali na cestě asi ve 2.000 m. Ten den jsme po 5½ hodinách končili na chatě ve výšce 2.500 m. Na první den to bylo dost. Slunce zapadlo kolem půl sedmé a před devátou každý vypil svůj regenerační nápoj a spal.

Dolů z Mt Meru

Mt Meru: kráter ze sopečného popela a utuhlé lávové toky

Dolů z Mt Meru; v zadu nad mraky vrchol Kilimanžára

V 8,30 jsme už pochodovali. Byli jsme proklatě rychlí a ve 12.30 jsme obsazovali chatu ve výšce 3.600 m. Tím den nekončil. Po obědě jsme si dali klid a v 15 h jsme vyráželi na „procházku“ na Little Meru 3.820 m. Brnkačka! Aspoň jsme viděli cestu na Mt Meru!

Vstávali jsme v úterý 7. února v 00,15. V 1.10 vyrážíme. Je úplněk, jdeme bez baterek. Včera nám Slováci, kteří byli nahoře den před námi, říkali, že poslední úsek byl na skále led. Za hodinu jsme na Rhino Pointu, asi o 300 m výše. Ale teď dolů o 300 m a pak nahoru, po hraně kráteru nebo po vnější straně kráteru ve skalách. Kolem šesté začíná svítat. Vidíme vlajku na vrcholu.

Ještě čtyři dny.

Cesta se mění na skálu a lezeme, místy po čtyřech, posledních výškových 150 m. Po pěti hodinách pochodu už to není procházka po Petříně. Nakonec jsme všichni nahoře před východem slunce. Při příchodu má každý ve výrazu tváře vepsáno, co pro něj cesta na vrchol znamenala. A vrcholové setkání se socialistou nás taky překvapilo. Teprve na zpáteční cestě máme čas a možnosti se rozhlédnout kudy jsme v noci šli. Ale stejně až při promítání fotek mnozí registrují strasti cesty tam a zpět. Na chatě se nezdržíme a sestupujeme, uvolňujeme místo nově příchozím, do prvního tábora. Cestou potkáváme spousty „západáků“, na rozdíl od nás jdou jen s baňůzkem a bágly jim nesou domorodí nosiči. Večer jsme už zase v hotelu v Arusha a pereme, popijíme Kilimanjaro a chystáme se na hlavní bod programu zájezdu.

Ještě dva dny.

Ráno v 8.05 startujeme z hotelu a v 10,30 přijíždíme na Machame Gate – vstup do Kilimanjaro Park. Ve výšce 1.800 m a.m.s.l. Tam se dozvídáme, že našich devět průvodců od cestovky musí najmout místní nosiče – celkem máme podpůrný tým čtyřicetitří osob. Takhle se tady bojuje s nezaměstnaností. Velké bágly nám nesou nosiči (až 20 kg) a my jdeme jen s malými bágly, kde máme foťáky, vodu, energetické tyčinky a oblečení pro případ změny počasí. Ale to je stabilní. Ráno jasno, v 10 h mráček nad vrcholem a v poledne zataženo, večer s možností protrhávání. A tohle se periodicky opakuje. Prakticky se 100% jistotou.. Konečně ve 12 h je učiněno všem místním formalitám za dost a my můžeme vyrazit na cestu k vrcholu. (Po návratu mi přítel pravil, že podle údajů na internetu v průměru na vrchol Kili vystoupí 54 lidé denně. To znamená, že každý den se přesouvá mezi tábořišti cca 140 lidí.) Cesta vede pralesem. Na jednom místě nosiči mají postavenou kuchyni, oškrabují ryby, vaří brambory a na druhé straně cesty je prostřený stůl červeným ubrusem s židličkami kolem. „To jsou pěkní padouři“, říkáme si všichni, ale netušíme, co nás čeká. Po čtyřech hodinách končíme na tábořišti Machame Hut ve výšce 3.000 m, také a.m.s.l. Naši nosiči už dostavují stany, v jídelním stanu na stoly s červenými ubrusy prostírají nádobí a příbory, skládají židličky kolem. K večeři, polévka, hovězí maso, zelenina, brambory, ovoce a čaj. Umývárny tu nejsou a tak kvitují s potěšením, že jsem díky Magdě vybaven balíčkem navoněných ubrousků na zadečky kojenců. Později zjišťuji, že je mají všichni. Nemáme žádné problémy co s načatým večerem. Po 19. h už všichni odešli do spacáků, jak říkával někdy kolem 59. roku na Skočce Batul, k vysílání barevné televize.

V pátek 10.2. v 7,30 je snídaně, v 8,30 vyrážíme. Zapomněl jsem na jednu poučku. V Alpách říkali zkušení vůdcové: „Vycházíme-li na celodenní túru, nasadíme takové tempo,

jako kdybychom nechtěli nikam dojít“. A štáb naší výpravy každou chvíli na nás volá: „Pole, pole.“, česky „Pomalů, pomalů.“. Nenechají nás předejít a jejich tempo je, co noha nohu mine. Je to zkušené. Nikdo se nezadýchá a dá se tak jít celý den, aniž by byl člověk večer zvláště unaven. Další tábořiště Shira Hut je 3.815 m, změřil jsem to na GPS. Jsme tam už ve 13 h. Tak se jdeme po obědě v naší jídelně, polévka, špagety s masem a zeleninou a čaj, ještě kouknout na Kili Plato, asi 6 km.

Ráno v sobotu 11.2. vyrazíme ve stejnou dobu. Instrekce zní jasně. V poledne budeme mít cestou oběd. V 11,10 h jsme v cca 4.300 m a tam na kousku rovné plochy je prostřený stůl, s červeným ubrusem, a na něm oběd. Sedíme kolem stolu, pojídáme, koukáme na procházející turisty. Tady se cesta rozdvouje. Nosiči a slabší jedinci jdou rovně, my jsme však vedeni přes Lava Tower ve 4.625 m, abychom mohli za ním klesnout na 3.800 m do tábořiště Baranco Hut. Šli jsme tam pět hodin. Neodolám a objedná si u našeho camp chefa umyvadlo s teplou vodou, vysvléknu se a před stanem se umývám. Abych nepopudil, tak dílo dokonám ve stanu. Ostatně dámy si tam umyvadlo odnášejí ihned. Je stále pod mrakem a před pátou přichází menší déšť. Vtip je v tom, že je skoro na nule a v noci mrzne. Ráno jsou stany pokryté zmrzlou vodou zevně i zevnitř. Z tábořiště koukáme na skalní stěnu vysokou 400 m, kterou zítra musíme projít. Zdá se nám to dost krkolomné. Další lahůdkou jsou místní WC. Mnozí z nás raději odbíhají mezi skály nebo balvany a tam konají.

Ta stěna 400 m má. A celá se nedá jít jen po dvou. Velkou část potřebujeme i obě ruce. Celou dobu máme předchozí tábořiště jako na dlani. Každým krokem se na ni vejde větší kus. Už jsme dost vysoko a tak túra 8 km s převýšením „jen 800 m“, ale kolikrát jsme klesali a zase stoupali, což dělá dalších 400 m nahoru a stejně tolik dolu, nám zabere 7 hodin. Ono se už o poznání hůř dýchá. Jsme stále kolem 4.000 m a končíme v tábořišti Barafu Hut ve výšce 4.612 m. Večer sněží, ne moc, ale nahoře o poznání víc. Je zataženo a v 18 h jsou už všichni ve stanu ve spacácích. My si s Pymem ještě chvíli povídáme, ale pak se snažíme usnout. Nějak mi to nejde. Mám rýmu a pálí mě v krku, kašlu. Beru si pastilky proti kašli. Takhle nějak přečkávám zbytek do budíčku o půlnoci. Nechci si brát prášky, někdo mi namluvil, že bych byl zítra úplně vyřízen. Oproti předpokladům je noc teplá. Postupně se ve spacáku svlékám, abych se nepotil. Snídaně je lehká, čaj s mlékem, sušenky. Bereme si energetické tyčinky nebo jen tyčinky, pití, oblečení do polárních krajů a v 1,00 h vyrážíme, zase při měsíčku. Je před námi 1.300 m převýšení na 6 km. A za 5½ h vyjde slunce a to chceme vidět už na vrcholu. Mám na sobě spodky pod kolena, golfky, vlněné podkolenky, spodní tričko s dlouhým rukávem, tlusté triko moiru, fliesku, kulicha a tenké rukavice. Všichni jdeme s hůlkami. Po několika výškových metrech si sundávám fliesku. Po překonání skalního stupně vidíme nad sebou kopec příkrý jako střecha a v něm zástup světélka, který se pomalu vine nahoru.

Nad 5.000 m začíná foukat a rozhodně není nad nulou. Všude leží sníh. Oblékám postupně fliesku a po dalších několika metrech nahoru i goráčové kalhoty a bundu a tlusté palčáky přes tenké rukavice. Přesto mě zebou ruce až dokud nezačne na vrcholu hřát slunce. (Po návratu jsme se od slovenských kolegů, kteří měli teploměr, dozvěděli, že bylo -17 °C.) Větru jsme si všimli sami. Vadí mi zastavování. Po každé zastávce než se rozejdu, pochopitelně „pole, pole“, musím se rozdychat. A to mi hodně vadí. Začínám žít jen z vůle a

z myšlenky, jednou jsem ji slyšel od Tebe, Bobe, když jsi byl kormidelník: „Když už člověk nemůže, tak ještě může.“. „Tak já vlastně ještě můžu! Když tak se zastavím.“ Jenže, po každé zastávce mám ze začátku po 10 až 15 krocích problém se nadýchnout. Ale po několika nadechnutí zhluboka se to upraví a pak, pole, pole, se rozdýchám a mohu jít. Tak se nezastavuji a jdu furt.

Vadí mi turisté, kteří nevidí bez čelovky. Když je předejdu a oni se na mě zavěsí, nevidím před sebe, protože mi vadí světlo jejich čelovky. Pokud přidám, abych jim utekl, mám problémy s dechem. Ale je to lepší. Začínám potkávat světélka pochodující shora dolů. Mají je na hlavách turisté, kteří visí kolem krku místnímu průvodci. Takhle nechci dopadnout. Zastavuji za kamenem abych snědl dvě tyčinky. Mezitím mě dochází naše skupina (dva šli už o půlnoci a dva vyrazili až hodinu po nás, ti pak obejdou celý kráter).

Jižní ledovec

Po pěti hodinách pochodu se začíná rozednívat. Stále se mi jeví vrchol v nedohlednu. Radši se tam ani nedívám. Už je to pro mne jen otázka vůle. Jdu a jsem rád, že mi to ještě jde. Najednou slyším před sebou Jindru jak říká: „Tak jsme na Stella Pointu, to je okraj kráteru. Kdo ještě půjde na vrchol?“ Docházím k ceduli Stella Point (5.739 m). Je 6,15 h. Cesta dál je sice ještě přes 1,5 km, ale už to není střecha a „jen“ cca 155 m převýšení. Teď už je mi jasné, že tam dojdu. Říkám „Já“ a ani se nezastavuji a už mažu nahoru. Najednou mi je jako bych začínal výstup. Jde se mi lehce, nevnímám problémy s dýcháním. Vidina dosažení cíle ve mně vyvolala euforii.

Celý vrchol, kam oko dohlédne, je pokryt slabou vrstvou sněhu. V 6,30 začíná svítit slunce. Strkám hůlky do batohu, vytahuji foťák a začínám fotit. Nalevo ledovec, vpravo kráter, všechno pod sněhem, a dole mraky. Kolem kráteru další ledovce. V dálce zlatě ozářen nejvyšší vrchol. Jen tam dojít, ale to už je „Hakuna Matata“ jak říkají nosiči. Já jsem po delším vysvětlení pro to našel český výraz – „brnkačka“. Konečně v 6,30 h místního času jsem u cedule s nápisem „Africa’s highest Point“. A mám to za sebou! Kdyby tady nasypali

ještě 105 m, byl bych šest tisíc metrů nad mořem. Jenže lidi spíš, tak jako já, pár kamenů seberou a odnesou si jako souvenír. Fotíme se navzájem, radujeme se, fotíme horu a kocháme se. Pak se pomalu vracíme na Stella Point. A furt fotíme. Jindra tu už jednou byla a říká, že na všech fotkách, které přinesli klienti Adventury, je kráter černý, bez sněhu. Takže máme zase něco mimořádného. Je to paráda!

Vrchol Kili po východu slunce

Na vrcholu.

Od Stella Pointu už povolil zmrzlý terén a jdeme jako po skládce škváry. V 5.000 m už po sněhu ani památky. Na skalním výšvihu nad naším tábořištěm jsou další stany. Procházíme kolem dolů. Jak je nad nulou, uvolňuje se v okolí nelibý odér. Klára výstižně konstatuje, tak ještě projdeme těmi záchodky na Hlavním nádraží a jsme doma. Kráter Klimanmžara

V tábořišti jsme v 9,30 h. Lezeme do spacáku a do 13 h dospíváme noc. Po obědě vyrazíme dolů dalších 1.400 m. Tábořiště Mweka Hut je na 3.200 m. Tam konečně vidíme pohromadě většinu našeho doprovodného ansámblu. Mají pro nás připraveno překvapení v podobě vychlazeného Kilimanjára a zpívají nám písničku, ze které rozumíme jen to, že je o Kilimandžáru. Něco jako Noodle fox. Dáváme jim dárky. A po večeri všichni mizíme do spacáků, protože zítra musíme odejít zase v 8,30 h, abychom si na Mweka Gate (1.500 m) přebrali osvědčení o svém výkonu a pak v Arushi se sebe po šesti dnech smyli špínu z Kili.

A pokud někoho napadne otázka, „Proč jsme na Kilimandžáro vlastně šli?“, nenapadá mě rozumnější odpověď, než na stejnou otázku ohledně Mt Everestu dal Leigh Mallory: „Protože je!“ A já dodávám – .. moc krásné a jít tam je taky moc krásné, resp. když už tam dolezáte, jazyk přes celou vestu, tak je to nejkrásnější. To se nedá vypovědět. Musíte to zažít na vlastní kůži!!

březen 2012, *Yško*

Listárna

Ahoj!

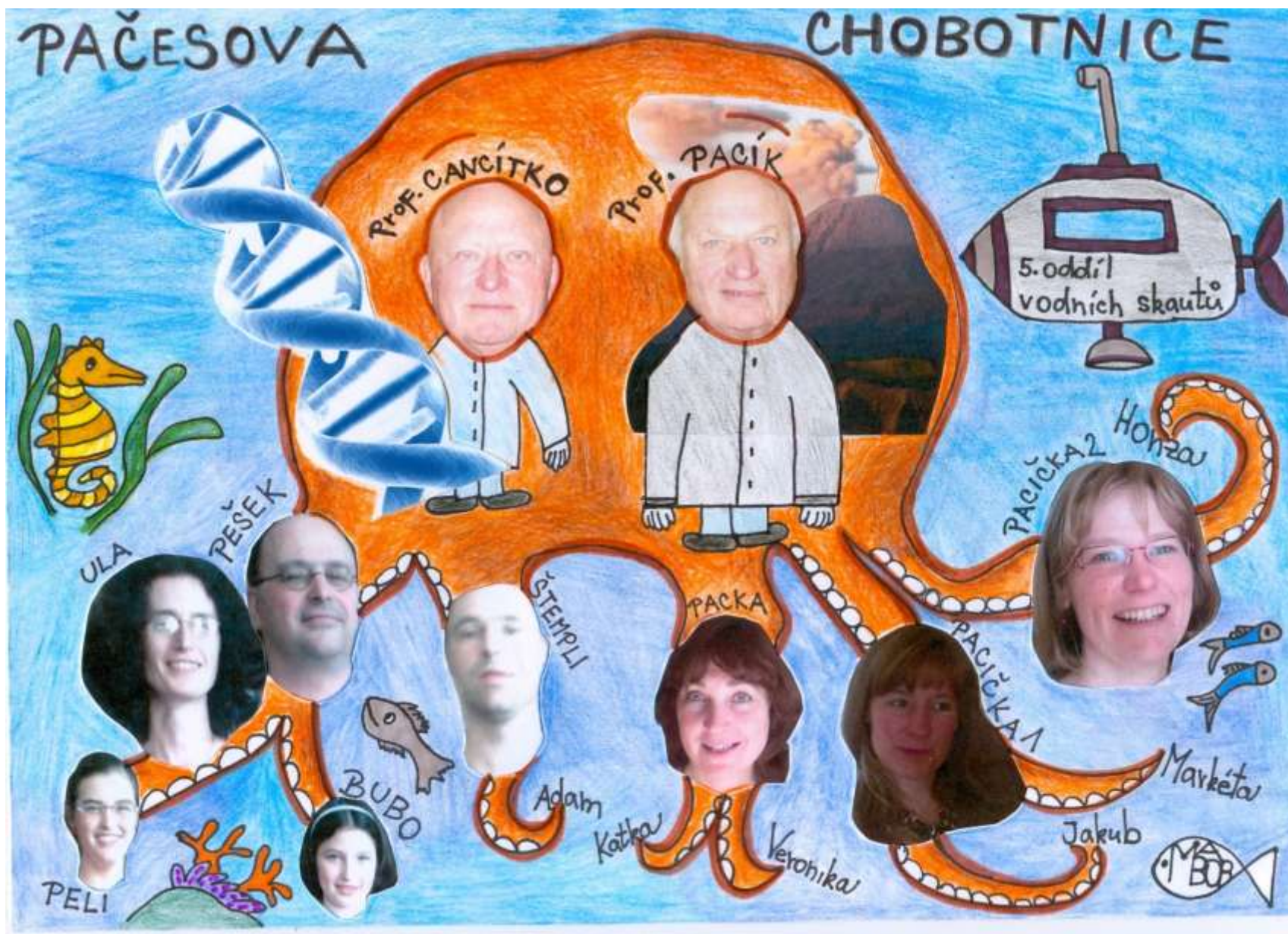
Ta uvodni fotka Klinovek me potesila. Kdyz jsme tam pred (uz mnoha) lety byli s Janou na Petrasce zase po mnoha letech po prve, tak tam nebyl zadny zivy les. Z peti stromu byly ctyri uschle a ten paty prave usychal. Prvni dva dny jsem z toho byl tenkrat depresivni, pak jsem si zvykl. Jo a mazal jsem tehdy bezky cervenym Swixem jenze spatne, a kdyz jsem po pul hodine premazaval, tak byl ten Swix cerny! (Na co ja si vsechno nevzpominam!?) A ted se to na Klinovkach zelena! Zaplat Pan Buh! Priroda je mocnejsi nezli nase (videno vseobecne lidska) blbost.

Tak jeste jednou dik a pozdravuju kluky.

Ahoj **Zdenek**

Na nasledující stránce je příspěvek **Boba**:

„Pačesova chobotnice“ začala v moři rejdit v 50. letech minulého století. Tedy za totalitních dob, kdy 5.oddíl vodních skautů byl utajený (na obrázku jako ponorka pod hladinou).

Mahu (Arno Pařík) je kurátorem velmi pěkné a zajímavé výstavy obrazů nám dnes prakticky neznámého, ale ve své době úspěšného, českého malíře Georgese Karsa, který maloval v Paříži, v době rozkvětu impresionismu a v počátcích kubismu a následných stylů. Stojí za to se na to jít podívat.

GEORGES KARS (1880–1945)
raná tvorba / Early Works

ŽIDOVSKÉ MUZEUM V PRAZE SI VÁS DOVOLUJE POZVAT NA ZAHÁJENÍ VÝSTAVY
THE JEWISH MUSEUM IN PRAGUE IS PLEASED TO INVITE YOU TO THE OPENING OF THE EXHIBITION

GEORGES KARS (1880–1945) raná tvorba / Early Works

Středa 22. února 2012 v 17.00 hod.

Galerie Roberta Guttmanna, U Staré školy 3, Praha 1

Wednesday, 22 February 2012, 5 p.m.

The Robert Guttman Gallery, U Staré školy 3, Prague 1

Úvodní slovo kurátor výstavy Arno Pařík

Opening speech by Arno Pařík, curator

Výstava bude otevřena denně mimo soboty a židovské svátky

od 23. února do 23. března od 9.00 do 16.30 hod.,

od 25. března do 17. června 2012 od 9.00 do 18.00 hod.

The exhibition will be open every day, except for Saturdays and Jewish holidays

23 February – 23 March, 9 a.m. – 4.30 p.m.;

25 March – 17 June 2012, 9 a.m. – 6 p.m.

Georges Kars: Park ve městě (Hamburk), olej na plátně, 1906

Georges Kars: Park in the City (Hamburg), oil on canvas, 1906

**ŽIDOVSKÉ
MUZEUM
V PRAZE**

*Galerie
Roberta
Guttmanna*

ČERNÁ HRUŠKA

Kuk v průvodu veverušky
dostal chuť na zlaté hrušky.

Ty jsou zralé, černají až,
taky je tak ráda jidáš?

Tuhle srazím jedním rázem,
uvidíš, jak spadne na zem.

Achich, ouvej, au, au, oj —
vždyť on je to vosí roj!

Kdypak už ten bzukot ztichne,
každá zvlášť mě jednou píchne!

Budulínku, to se stává ...
Ta koza mě nepoznává!

STAVBA ČLUNU

Pojď, stromečku, k zemi pojď,
vytesám si z tebe loď.

Vím si rady s tímhle kusem,
brzy budu Kolumbusem.

Ještě tuhle, ještě tam,
se strany člun přitěsám,

ještě zevnitř, ještě v přidi,
ať se koráb dobře fidi.

Na sekeře už je zub,
Věna se z té dřiny zhub —

a nakonec kouká zvadle:
Teď popluji v umyvadle!

pokračování příště